

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního rozšířeného senátu)

13. prosince 2018*

[znění opravené usnesením ze dne 21. března 2019]

„Mimosmluvní odpovědnost – Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči Íránu – Zmrazení finančních prostředků – Zařazení názvu žalobkyně na seznam osob a subjektů, na která se vztahují omezující opatření, a ponechání jejího názvu na tomto seznamu – Majetková újma – Nemajetková újma“

Ve věci T-558/15,

Iran Insurance Company, se sídlem v Teheránu (Írán), zastoupená D. Luffem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené B. Driessenem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou F. Ronkesem Agerbeekem a R. Tricotem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 268 SFEU znějící na náhradu nemajetkové a majetkové újmy, která žalobkyni údajně vznikla v důsledku přijetí rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 281, s. 81), nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (ES) č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1), rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2011, L 319, s. 71), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2011, L 319, s. 11), a nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1), jimiž byl název žalobkyně zařazen na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (první rozšířený senát),

ve složení I. Pelikánová (zpravodajka), předsedkyně, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svingningsen a U. Öberg, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: N. Schall, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. března 2018,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Projednávaná věc spadá do rámce omezujících opatření zavedených za účelem vytvoření tlaku na Íránskou islámskou republiku k tomu, aby ukončila jaderné činnosti, které představují riziko šíření jaderných zbraní, a vývoj nosičů jaderných zbraní (dále jen „šíření jaderných zbraní“).
- 2 Žalobkyně, Iran Insurance Company, známá rovněž pod označením Bimeh Iran, je íránskou pojišťovnou.
- 3 Dne 9. června 2010 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů rezoluci 1929 (2010), jejímž účelem bylo rozšířit působnost omezujících opatření uložených dřívějšími rezolucemi 1737 (2006) ze dne 27. prosince 2006, 1747 (2007) ze dne 24. března 2007 a 1803 (2008) ze dne 3. března 2008, a zavést další omezující opatření vůči Íránské islámské republice.
- 4 Název žalobkyně byl zařazen rozhodnutím Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39) na seznam obsažený v příloze II uvedeného rozhodnutí.
- 5 Název žalobkyně byl rovněž zařazen na seznam obsažený v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1).
- 6 Zařazení názvu žalobkyně na seznam uvedený v bodě 5 výše nabylo účinku okamžikem vyhlášení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25), v *Úředním věstníku Evropské unie*, tj. dne 27. července 2010. V jeho důsledku byly zmrazeny finanční prostředky a hospodářské zdroje žalobkyně (dále jen „zmrazení prostředků“ nebo „omezující opatření“).
- 7 Zařazení názvu žalobkyně na seznamy uváděné v bodech 4 a 5 výše se opíralo o následující odůvodnění:

„[Žalobkyně] pojistila koupi různého zboží, jež lze použít v programech, na něž jsou uvaleny sankce podle rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1737. Mezi jiným náhradní součásti a elektroniku do vrtulníků a počítače s aplikacemi pro navigaci letounů a raket.“
- 8 Dopisem ze dne 9. září 2010 požádala žalobkyně Radu Evropské unie, aby s ohledem na informace, které jí sdělila, přezkoumala zařazení jejího názvu na sporné seznamy. Žalobkyně rovněž požádala o sdělení skutečností odůvodňujících zařazení jejího názvu na tyto seznamy. Konečně požádala, aby byla vyslechnuta.

- 9 Po přezkoumání situace žalobkyně Rada ponechala s okamžitým účinkem podle svého rozhodnutí 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 81), její název na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413.
- 10 Přijetím nařízení Rady č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postojů 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1) byl název žalobkyně zařazen s účinkem od 27. října 2010 na seznam obsažený v příloze VIII uvedeného rozhodnutí.
- 11 Dopisem ze dne 28. října 2010, který byl žalobkyni doručen dne 23. listopadu 2010, ji Rada informovala o tom, že se na ni po přezkoumání její situace ve světle připomínek obsažených v dopise ze dne 9. září 2010 musí i nadále vztahovat omezující opatření.
- 12 Dopisem ze dne 28. prosince 2010 žalobkyně popírala jednání, jež jí vytýkala Rada. Žalobkyně požádala o přístup ke spisu pro účely uplatnění svého práva na obhajobu.
- 13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. ledna 2011 podala žalobkyně žalobu směřující v podstatě zejména ke zrušení seznamů citovaných v bodech 4 a 5 výše v rozsahu, v němž se jí týkají. Tato žaloba byla zaregistrována pod číslem T-12/11.
- 14 Dopisem ze dne 22. února 2011 Rada poskytla žalobkyni výňatky, jež se jí týkaly a pocházely z návrhů na zařazení na seznam předložených členskými státy, jak byly uvedeny ve zprávách o předání označených spisovými značkami 13413/10 EXT 6 a 6726/11.
- 15 Dopisem ze dne 29. července 2011 žalobkyně opětovně zpochybnila existenci jednání, jež jí přičítala Rada.
- 16 Po přezkoumání situace žalobkyně Rada ponechala podle svého rozhodnutí 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2011, L 319, s. 71), s účinkem od 1. prosince 2011 a podle svého prováděcího rozhodnutí (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2011, L 319, s. 11), s účinkem od 2. prosince 2011 název žalobkyně na seznamech uvedených v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze VIII nařízení č. 961/2010.
- 17 Dopisem ze dne 5. prosince 2011 Rada vyrozuměla žalobkyni o tom, že se na ni musí i nadále vztahovat omezující opatření.
- 18 Dopisem ze dne 13. ledna 2012 žalobkyně opětovně požádala o přístup ke spisu.
- 19 Dopisem ze dne 21. února 2012 poskytla Rada žalobkyni dokumenty týkající se „rozhodnutí [...] ze dne 1. prosince 2011 o zachování platnosti omezujících opatření [vůči žalobkyni]“.
- 20 Rozhodnutí Rady 2012/35/SZBP ze dne 23. ledna 2012, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2012, L 19, s. 22), vstoupilo v platnost dnem přijetí. Jeho čl. 1 bodem 7 byl změněn od poslední uvedeného data článkem 20 rozhodnutí 2010/413 zejména tak, že bylo zavedeno nové kritérium vycházející z poskytování, mimo jiné finanční, podpory íránské vládě. Stejné kritérium bylo zavedeno do čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1).
- 21 Přijetím nařízení č. 267/2012 byl název žalobkyně zařazen na základě téhož odůvodnění, jež bylo uvedeno v bodě 7 výše, s účinkem od 24. března 2012 na seznam uvedený v příloze IX uvedeného nařízení (společně se seznamy uvedenými v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze VIII nařízení č. 961/2010 dále jen jako „sporné seznamy“).

- 22 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 4. června 2012 upravila žalobkyně svá návrhová žádání ve věci T-12/11 tak, že v podstatě směřovala ke zrušení veškerých sporných seznamů v rozsahu, v němž se jí týkaly.
- 23 Tribunál rozsudkem ze dne 6. září 2013, *Iran Insurance v. Rada* (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401), mimo jiné zrušil sporné seznamy v rozsahu, v němž se týkaly žalobkyně, neboť nebyly podepřené důkazy. Vzhledem k tomu, že proti posledně uvedenému rozsudku nebyl podán žádný kasační opravný prostředek, stal se uvedený rozsudek konečným a nabyl právní moci.
- 24 Rozhodnutím 2013/661/SZBP ze dne 15. listopadu 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2013, L 306, s. 18), a prováděcím nařízením (EU) č. 1154/2013 ze dne 15. listopadu 2013, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2013, L 306, s. 3), Rada zachovala omezující opatření přijatá vůči žalobkyni na základě nového kritéria, jež vychází mimo jiné z poskytování finanční podpory iránské vládě. Tyto akty vstoupily v platnost dne 16. listopadu 2013, kdy byly vyhlášeny v Úředním věstníku.
- 25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. ledna 2014 podala žalobkyně žalobu na zrušení aktů ze dne 15. listopadu 2013, které zachovaly v platnosti omezující opatření, jež byla vůči ní přijata. Tato žaloba byla zaregistrována pod číslem T-63/14.
- 26 Tribunál v rozsudku ze dne 3. května 2016, *Iran Insurance v. Rada* (T-63/14, nezveřejněný, EU:T:2016:264), posledně uvedenou žalobu zamítl a žalobkyni byla uložena náhrada nákladů řízení.
- 27 Dopisem ze dne 25. července 2015 žalobkyně předložila Radě předběžnou žádost, v níž se domáhala náhrady újmy, kterou údajně utrpěla z důvodu omezujících opatření, jež vůči ní byla přijata na základě prováděcího nařízení č. 668/2010 a rozhodnutí 2010/413. Rada na tento dopis neodpověděla.

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 28 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. září 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu. Věc byla přidělena prvnímu senátu Tribunálu z důvodu vzájemné souvislosti jím projednávaných věcí.
- 29 Dne 15. ledna 2016 předložila Rada žalobní odpověď.
- 30 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. března 2016 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady.
- 31 Dne 14. dubna 2016 Rada předložila vyjádření k návrhu na vstup vedlejší účastnice do řízení. Žalobkyně ve stanovené lhůtě nepředložila vyjádření k tomuto návrhu.
- 32 Dne 13. května 2016 předložila žalobkyně repliku.
- 33 Rozhodnutím předsedy dřívějšího prvního senátu Tribunálu ze dne 18. května 2016, které bylo přijato v souladu s čl. 144 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu, bylo Komisi povoleno vedlejší účastenství v projednávané věci.
- 34 Dne 8. července 2016 předložila Rada dupliku.
- 35 Dne 19. července 2016 předložila Komise spis vedlejšího účastníka. Rada předložila vyjádření k tomuto spisu dne 7. září 2016 a žalobkyně dne 11. října 2016.

- 36 Na návrh soudkyně zpravodajky přijal Tribunál (první senát) organizační procesní opatření spočívající ve vyslechnutí účastnic řízení ohledně případného přerušení řízení až do vydání rozhodnutí Soudního dvora, jímž se ukončí řízení ve věci C-45/15 P, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*. Hlavní účastnice řízení předložily v tomto ohledu vyjádření ve stanovené lhůtě.
- 37 Vzhledem k tomu, že se změnilo složení senátů Tribunálu, byla soudkyně zpravodajka přidělena podle čl. 27 odst. 5 jednacího řádu k prvnímu senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.
- 38 Rozhodnutím ze dne 10. října 2016 rozhodla předsdkyně prvního senátu Tribunálu s ohledem na vyjádření hlavních účastnic řízení o přerušení řízení v projednávané věci.
- 39 Po vyhlášení rozsudku ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), přijal Tribunál (první senát) na návrh soudkyně zpravodajky organizační procesní opatření, aby se účastnice řízení vyjádřily k důsledkům, které vyvozují z uvedeného rozsudku pro projednávanou věc. Hlavní účastnice řízení předložily v tomto ohledu vyjádření ve stanovené lhůtě.
- 40 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 12. července 2017 požádala žalobkyně o konání jednání na základě čl. 106 odst. 1 jednacího řádu.
- 41 Dne 14. prosince 2017 rozhodl Tribunál na základě článku 28 jednacího řádu a na návrh prvního senátu o předání projednávané věci rozšířenému soudnímu kolegiu.
- 42 Na návrh soudkyně zpravodajky se Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení, shromáždit vyjádření hlavních účastnic řízení, pokud jde o případné spojení projednávané věci s věcí T-559/15, *Post Bank Iran v. Rada*, pro účely ústní části řízení, a položit účastnicím řízení některé otázky. Účastnice řízení těmto výzvám vyhověly ve stanovených lhůtách.
- 43 Rozhodnutím ze dne 9. února 2018 rozhodla předsdkyně prvního senátu Tribunálu o spojení projednávané věci s věcí T-559/15, *Post Bank Iran v. Rada*, pro účely ústní části řízení.
- 44 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 20. března 2018. Žalobkyně ve svých odpovědích mimo jiné podala upřesnění stran protiprávnosti, jež byla konstatována v rozsudku ze dne 6. září 2013, *Iran Insurance v. Rada* (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401), jíž se dovolávala na podporu svého návrhu na náhradu škody, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.
- 45 V žalobě žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
- uložil Radě, aby žalobkyni zaplatila jako náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která jí vznikla z důvodu protiprávního zařazení jejího názvu na sporné seznamy v období od července 2010 do listopadu 2013 na základě rozhodnutí 2010/644, nařízení č. 961/2010, rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012 (dále jen „sporné akty“), náhradu ve výši 4 774 187,07 eura, 84 767,66 libry šterlinků (GBP) (přibližně 94 939 eur) a 1 532 688 amerických dolarů (USD) (přibližně 1 318 111 eur), jakož i další případné částky, jež mohou být stanoveny v průběhu řízení;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 46 Ve fázi repliky a předložení vyjádření ke spisu vedlejší účastnice řízení žalobkyně změnila svá návrhová žádání směřující k náhradě újmy, a nyní se domáhá jako náhrady utrpěné nemajetkové a majetkové újmy náhrady ve výši 3 494 484,07 eura, 84 767,66 GBP (přibližně 94 939 eur), 33 945 milionů iránských rijálů (IRR) (přibližně 678 900 eur) a 1 532 688 USD (přibližně 1 318 111 eur), jakož i dalších případných částek, jež mohou být stanoveny v průběhu řízení.

47 Rada v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

- částečně odmítl žalobu z důvodu nedostatku pravomoci o ní rozhodovat, a ve zbývajících částech ji odmítl jako zjevně nepřipustnou, nebo ji každopádně zamítl jako zjevně neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

48 Komise navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.

III. Právní otázky

A. K pravomoci Tribunálu

- 49 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 21. března 2019] V duplice Rada tvrdí, že v rozsahu, v němž žalobkyně zakládá svůj návrh na náhradu škody na protiprávnosti zařazení jejího názvu na seznam, jenž je uveden v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, Tribunál nemá pravomoc rozhodovat o projednávané žalobě, neboť čl. 275 druhý pododstavec SFEU mu nedává pravomoc rozhodovat o návrhu na náhradu škody, který je založen na protiprávnosti aktu, jenž spadá do společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP).
- 50 Žalobkyně ve svých písemných odpovědích na otázky Tribunálu (bod 42 výše) tvrdí, že důvod nepřipustnosti vznášený Radou je nepřipustný, neboť byl vznesen opožděně a není opodstatněný, jelikož akty SZBP byly v projednávané věci provedeny nařízením, jež byla přijata podle článku 215 SFEU.
- 51 V tomto ohledu je třeba připomenout, že důvod nepřipustnosti, který byl vznesen ve fázi dupliky, ač mohl být vznesen již ve fázi žalobní odpovědi, je třeba považovat za opožděný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. února 2016, *Jannatian v. Rada*, T-328/14, nezveřejněný, EU:T:2016:86, bod 29). Projednávaný důvod nepřipustnosti, který mohla Rada vznést již ve fázi žalobní odpovědi, je tedy opožděný, a proto nepřipustný.
- 52 Podle článku 129 jednacího řádu však Tribunál může kdykoliv bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení, mezi které podle judikatury patří pravomoc soudů Evropské unie rozhodovat o žalobě (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. března 1980, *Ferriera Valsabbia a další v. Komise*, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, EU:C:1980:81, bod 7, a ze dne 17. června 1998, *Svenska Journalistförbundet v. Rada*, T-174/95, EU:T:1998:127, bod 80).
- 53 Z článku 24 odst. 1 druhého pododstavce šesté věty SEU a z čl. 275 prvního pododstavce SFEU přitom vyplývá, že Soudní dvůr v zásadě nemá pravomoc, pokud jde o ustanovení primárního práva týkající se SZBP a právní akty, jež byly přijaty na jejich základě. Podle čl. 275 druhého pododstavce SFEU mají unijní soudy pravomoc v oblasti SZBP pouze ve výjimečných případech. Tato pravomoc zahrnuje jednak pravomoc kontrolovat dodržování článku 40 SEU a jednak pravomoc rozhodovat o žalobách na zrušení aktu podaných jednotlivci za podmínek stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU proti omezujícím opatřením, jež v rámci SZBP přijala Rada. Naproti tomu čl. 275 druhý pododstavec SFEU Soudnímu dvoru nepřiznává žádnou pravomoc rozhodovat o jakékoli žalobě na náhradu škody (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Jannatian v. Rada*, T-328/14, nezveřejněný, EU:T:2016:86, bod 30).
- 54 Na žalobu na náhradu škody údajně vzniklé z důvodu přijetí aktu v oblasti SZBP se tudíž pravomoc Tribunálu nevztahuje (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Jannatian v. Rada*, T-328/14, nezveřejněný, EU:T:2016:86, bod 31).

- 55 Naproti tomu Tribunál měl vždy za to, že má pravomoc rozhodovat o návrhu na náhradu škody, jež byla údajně utrpěna osobou nebo subjektem kvůli omezujícím opatřením, jež vůči nim byla přijata podle článku 215 SFEU (rozsudek ze dne 11. července 2007, *Sison v. Rada*, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, body 232 až 251, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, body 45 až 149, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402).
- 56 V projednávané věci byla omezující opatření, jež byla přijata vůči žalobkyni prostřednictvím rozhodnutí 2010/644 a rozhodnutí 2011/783, provedena spornými akty, jež byly přijaty podle článku 215 SFEU.
- 57 Z toho vyplývá, že i když Tribunál nemá pravomoc rozhodovat o návrhu žalobkyně na náhradu škody v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy, kterou žalobkyně měla údajně utrpět z důvodu přijetí rozhodnutí 2010/644 a rozhodnutí 2011/783, má naopak pravomoc rozhodovat o tomtéž návrhu v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy, kterou měla utrpět z důvodu provedení týchž rozhodnutí spornými akty.
- 58 Projednávanou žalobou se je tudíž třeba zabývat pouze v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy, kterou žalobkyně údajně utrpěla z toho důvodu, že omezující opatření, jež vůči ní byla přijata v rozhodnutí 2010/644 a v rozhodnutí 2011/783, byla provedena spornými akty.

B. K přípustnosti žaloby

- 59 Ač samostatným podáním nevznáší námitku nepřípustnosti, má Rada, podporovaná Komisí, za to, že projednávaná žaloba je zjevně nepřípustná, neboť žaloba v podstatě neobsahuje podstatné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné určit, zda byly splněny veškeré podmínky pro vznik odpovědnosti Unie v projednávané věci.
- 60 Komise dodává, že vzhledem k datu podání projednávané žaloby, tj. dne 25. září 2015, byla tato žaloba v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy, která vznikla před 25. říjnem 2010, podána po uplynutí pětileté lhůty stanovené v článku 46 statutu Soudního dvora Evropské unie. Podle Komise tudíž musí být v souladu s judikaturou projednávaná žaloba prohlášena za částečně nepřípustnou. Podle Komise lze částečné promlčení žaloby přezkoumat i bez návrhu jako otázku nepominutelnou.
- 61 Rada má za to, že otázka promlčení v projednávané věci patrně nevystává, neboť žalobkyně se domáhá náhrady újmy pouze z důvodu zařazení jejího názvu na sporné seznamy po 25. září 2010. Rada nicméně uvádí, že pokud by promlčení nastalo, mohlo by být uplatněno i bez návrhu jako nepominutelná otázka.
- 62 Žalobkyně tvrdí, že důvod nepřípustnosti, jenž v podstatě vychází z nedodržení požadavku přesnosti, jež je stanoven v článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie av čl. 76 písm. d) jednacího řádu, je nepřípustný, neboť byl vznesen opožděně, a každopádně je neopodstatněný, jelikož žaloba byla dostatečně úplná, přesná a odůvodněná. Pokud jde o důvod nepřípustnosti, který v podstatě vychází z částečného promlčení nároku, který je základem projednávané žaloby, žalobkyně namítá, že tento důvod je nepřípustný a Tribunál jej nemůže z vlastního podnětu zkoumat, neboť není nepominutelnou podmínkou řízení. Podle žalobkyně je každopádně tento důvod nepřípustnosti neopodstatněný.
- 63 Pokud jde o důvod nepřípustnosti, jež v podstatě vychází z nedodržení požadavku přesnosti, jenž je stanoven v článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a v čl. 76 písm. d) jednacího řádu, je třeba připomenout, že podle uvedených ustanovení musí žaloba obsahovat předmět sporu a dovolávané žalobní důvody a argumenty. Tyto údaje musí být natolik jasné a přesné, aby umožnily žalované připravit si svou obhajobu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k tomu, aby byla žaloba přípustná,

nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 3. února 2005, *Chiquita Brands a další v. Komise*, T-19/01, EU:T:2005:31, bod 64 a citovaná judikatura).

- 64 Rovněž je třeba připomenout, že v souladu s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU „[v] případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu funkce“. Z ustálené judikatury plyne, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů je vázán na splnění souboru podmínek, kterými jsou protiprávnost jednání vytykáno orgánům, skutečná škoda a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek ze dne 9. září 2008, *FIAMM a další v. Rada a Komise*, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106 a citovaná judikatura, rozsudek ze dne 11. července 2007, *Schneider Electric v. Komise*, T-351/03, EU:T:2007:212, bod 113, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 47).
- 65 Aby byly splněny požadavky jasnosti a přesnosti, jež vyplývají z čl. 76 písm. d) jednacího řádu, jak je vykládá judikatura, musí tudíž žaloba směřující k náhradě újmy údajně způsobené unijním orgánem obsahovat skutečnosti, které umožní identifikovat jednání, které žalobce orgánu vytyká, důvody, pro které se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a újmou, kterou údajně utrpěl, jakož i povahu a rozsah této újmy (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 3. února 2005, *Chiquita Brands a další v. Komise*, T-19/01, EU:T:2005:31, bod 65 a citovaná judikatura).
- 66 Žalobkyně v projednávané věci v žalobě identifikovala jednání, které vytyká Radě, a sice přijetí sporných aktů, jejichž protiprávnost byla konstatována v rozsudku ze dne 6. září 2013, *Iran Insurance v. Rada* (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401). Žalobkyně dále popsala a vyčíslila majetkovou a nemajetkovou újmu, kterou údajně kvůli těmto aktům utrpěla, a sice nemajetkovou újmu spočívající v poškození její dobré pověsti, která byla ohodnocena *ex aequo et bono* na částku 1 milion eur, a majetkovou újmu odpovídající zaprvé ztrátě úroků, které mohla obdržet, pokud by do Íránu převedla a tam zúročila finanční prostředky uložené na jejích účtech v Unii, ve výši 2 544,82 GBP (přibližně 2 850 eur), 17 733,48 USD (přibližně 15 250 eur) a 421,05 USD (přibližně 362 eur), zadruhé ztrátě úroků, které mohla obdržet, pokud by do Íránu převedla a tam zúročila částky splatné třemi pojišťovnami či zajišťovnami ve výši 557 196,09 eura, 82 222,84 GBP (přibližně 92 089 eur) a 1 532 266,95 USD (přibližně 1 317 749 eur), a zatřetí ušlému zisku, který jí měl vzniknout z důvodu neuzavření pojistných smluv osobní dopravy ve výši vyčíslené konečnou částkou 1 919 554,50 eura, a z důvodu neuzavření pojistných smluv nákladní dopravy ve výši vyčíslené konečnou částkou 33 945 milionů IRR (přibližně 678 900 eur). Žalobkyně konečně uvedla, že nemajetková a majetková újma, kterou takto utrpěla, souvisela s přijetím sporných aktů.
- 67 Vylíčení jednání, které žalobkyně vytyká Radě, uvedené v žalobě, důvody, na jejichž základě má žalobkyně za to, že je dána příčinná souvislost mezi tímto jednáním a újmou, kterou měla údajně utrpět, jakož i uváděná povaha a rozsah této újmy splňují požadavky na přesnost, které vyplývají z čl. 76 písm. d) jednacího řádu.
- 68 Důvod nepřijatelnosti vznesený Radou, který vychází z nedodržení požadavku na přesnost stanoveného v článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a v čl. 76 písm. d) jednacího řádu, je tudíž třeba zamítnout.
- 69 Stran důvodu nepřijatelnosti vzneseného Komisí, který vychází z částečného promlčení nároku, jenž je základem projednávané žaloby, je třeba uvést, že návrhová žádání Rady znějící na zamítnutí této žaloby se neopírají o uplatnění takového promlčení. Podle čl. 40 čtvrtého pododstavce a čl. 53 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 142 odst. 1 jednacího řádu přitom platí, že návrhové žádání uvedené v návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení se musí omezit na úplnou

či částečnou podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení. Dále podle čl. 142 odst. 3 jednacího řádu platí, že vedlejší účastník přijímá stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj.

- 70 Vedlejší účastník tudíž nemůže samostatně vznášet důvod nepřipustnosti, a Tribunál tudíž nemá povinnost zkoumat důvody, jež vznesl výlučně vedlejší účastník a které nejsou nepominutelnou podmínkou řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, EU:C:1993:111, bod 22, a rozsudek ze dne 3. července 2007, Au Lys de France v. Komise, T-458/04, nezveřejněný, EU:T:2007:195, bod 32).
- 71 Mimoto již bylo judikováno, že vzhledem k tomu, že se žaloba na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie řídí podle článku 340 SFEU obecnými zásadami společnými právním řádům členských států a že ze srovnávacího přezkumu právních systémů členských států vyplývá, že v zásadě až na několik výjimek nemůže být dodržení promlčecí lhůty zkoumáno soudem bez návrhu, není namístě zkoumat i bez návrhu otázku případného promlčení dotčeného nároku (rozsudek ze dne 30. května 1989, Roquette frères v. Komise, 20/88, EU:C:1989:221, bod 12, v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Evropaiki Dynamiki v. Komise, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 51).
- 72 V důsledku toho je namístě odmítnout důvod nepřipustnosti vznesený Komisí jako nepřipustný.

C. K přípustnosti důkazů uvedených v příloze repliky a k návrhu žalobkyně, jímž se domáhala, aby jí bylo povoleno předložit v průběhu řízení další důkazy.

- 73 Rada, podporovaná Komisí, v duplice navrhovala, aby byly důkazy předložené v přílohách R.1 až R.15 repliky odmítnuty jako opožděné, a tudíž nepřipustné. Podle ní tyto důkazy mohly a měly být podle judikatury předloženy ve fázi žaloby.
- 74 Žalobkyně v replice navrhla, aby jí Tribunál v rámci organizačního procesního opatření povolil předložit v průběhu řízení další důkazy. Žalobkyně v rámci písemných odpovědí na otázky Tribunálu (bod 42 výše) navrhuje zamítnutí důvodu nepřipustnosti z toho důvodu, že přílohy R.1 až R.15 repliky obsahují doplňující důkazy ke skutečnostem, které již jsou v žalobě dostatečně prokázány a jsou nezbytné k vyvrácení argumentů, jež Rada uvedla v žalobní odpovědi. Podle žalobkyně mohla Rada stran těchto důkazů v plném rozsahu uplatnit své právo na obhajobu v duplice. Podle žalobkyně měla i Komise možnost, aby uvedené důkazy ověřila a posoudila.
- 75 V projednávané věci ze žalobního návrhu vyplývá, že předmětem projednávané žaloby je návrh na náhradu nemajetkové a majetkové újmy, kterou žalobkyně údajně utrpěla poté, co Rada přijala sporné akty. Je tedy žalobou, jejímž prostřednictvím se žalobkyně snaží dovolat mimosmluvní odpovědnosti Unie.
- 76 Podle ustálené judikatury je přítom na žalobci, aby v rámci žaloby směřující ke konstatování mimosmluvní odpovědnosti předložil unijnímu soudu důkazy s cílem prokázat skutečnou existenci a rozsah škody, která mu údajně vznikla [viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Zafeiropoulos v. Cedefop, T-537/12, nezveřejněný, EU:T:2016:36, bod 91 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 26. dubna 2016, Strack v. Komise, T-221/08, EU:T:2016:242, bod 308 (nezveřejněný)].
- 77 Unijní soud zajisté uznal, že v určitých případech, zejména pokud je složité vyčíslit údajnou újmu, není nezbytné upřesnit v žalobě její přesný rozsah, ani vyčíslit výši navrhované náhrady (viz rozsudek ze dne 28. února 2013, Inalca a Cremonini v. Komise, C-460/09 P, EU:C:2013:111, bod 104 a citovaná judikatura).

- 78 V projednávané věci byla žaloba podána dne 25. září 2015. Žalobkyně s výjimkou jedné složky majetkové újmy, u níž byla s to předložit konečné vyčíslení, vyčíslila ve fázi žaloby nemajetkovou a majetkovou újmu, kterou údajně utrpěla, na základě důkazů uvedených v příloze uvedené žaloby. Ve fázi repliky žalobkyně změnila vyčíslení své újmy, aby zohlednila námitku Rady, podle níž měla žalobkyně odečíst své náklady na určité složky majetkové újmy a předložit konečné vyčíslení titulu majetkové újmy, u něhož žalobkyně předložila zatím jen předběžné vyčíslení.
- 79 Nejprve je třeba připomenout, že v souladu s čl. 76 písm. f) jednacího řádu, který vstoupil v platnost dne 1. července 2015, a který se tudíž použije na projednávanou žalobu, musí každá žaloba obsahovat popřípadě důkazy a důkazní návrhy.
- 80 Mimoto se v čl. 85 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že se důkazy a důkazní návrhy předkládají v rámci první výměny spisů účastníků řízení. V odstavci 2 téhož článku se dále stanoví, že hlavní účastníci řízení mohou v replice a v duplice předložit nebo navrhnout na podporu své argumentace další důkazy za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné. V posledně uvedeném případě podle čl. 85 odst. 4 jednacího řádu Tribunál rozhoduje o přípustnosti předložených či navržených důkazů poté, co byla ostatním účastníkům řízení poskytnuta příležitost, aby se k nim vyjádřili.
- 81 Pravidlem o vyloučení důkazů, jež je stanoveno v čl. 85 odst. 1 jednacího řádu, nejsou dotčeny protidůkazy a rozšíření původních důkazních návrhů v návaznosti na protidůkaz protistrany [viz rozsudek ze dne 22. června 2017, Biogena Naturprodukte v. EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, bod 17 a citovaná judikatura].
- 82 Z judikatury týkající se použití pravidla o vyloučení důkazů, jež je stanoveno v čl. 85 odst. 1 jednacího řádu, vyplývá, že účastníci řízení mají povinnost odůvodnit prodlení při předložení důkazů nebo nových důkazních návrhů (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 18. září 2008, Angé Serrano a další v. Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, bod 54), a že unijní soud má pravomoc přezkumu opodstatněnosti odůvodnění prodlení při předložení důkazů nebo důkazních návrhů, a případně obsahu posledně uvedených, av případě, že toto prodlení není odůvodněno právně dostačujícím způsobem nebo není opodstatněné, má pravomoc takové důkazy či důkazní návrhy odmítnout (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Gaki-Kakouri v. Soudní dvůr, C-243/04 P, nezveřejněný, EU:C:2005:238, bod 33, a rozsudek ze dne 18. září 2008, Angé Serrano a další v. Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, bod 56).
- 83 Bylo již judikováno, že opožděné předložení důkazů či důkazních návrhů účastníkem řízení lze odůvodnit, pokud tento účastník řízení neměl dříve předmětné důkazy k dispozici nebo pokud opožděné předložení důkazů protistranou odůvodňuje, aby byl spis doplněn tak, že bude zajištěno dodržení zásady kontradiktornosti (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Gaki-Kakouri v. Soudní dvůr, C-243/04 P, nezveřejněný, EU:C:2005:238, bod 32, a rozsudek ze dne 18. září 2008, Angé Serrano a další v. Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, bod 55).
- 84 Z judikatury konečně vyplývá, že jedině Tribunál je oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy, nařízením dokazování, jež nemůže mít za cíl překonat nečinnosti žalobce při předkládání důkazů (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, SELEX Sistemi Integrati v. Komise, C-481/07 P, nezveřejněný, EU:C:2009:461, bod 44 a citovaná judikatura).
- 85 Z právního rámce, jenž byl připomenut v bodech 79 až 84 výše, vyplývá, že Tribunál nemá pravomoc, aby v rámci nařízení dokazování žalobkyni obecně umožnil na její žádost předkládat jakékoli důkazy, jež by mu chtěla předložit v průběhu řízení, a že takový návrh musí být tudíž odmítnut.

- 86 V projednávané věci žalobkyně předložila v přílohách R.1 až R.15 repliky několik důkazů směřujících na podporu návrhu na náhradu škody, aniž by jejich opožděné předložení konkrétně odůvodnila. S výjimkou přílohy R.14 repliky se tyto důkazy netýkaly složky újmy, jejíž konečné vyčíslení uvedla žalobkyně až ve fázi repliky.
- 87 V rozsahu, v němž se žalobkyně v rámci svých odpovědí na otázky Tribunálu (viz bod 42 výše) dovolává toho, že přílohy R.1 až R.15 repliky obsahují další důkazy ke skutečnostem, které již byly prokázány v žalobě, je třeba toto odůvodnění odmítnout jako irelevantní, jelikož sama okolnost, že určité skutečnosti již údajně byly prokázány, nemůže odůvodňovat opožděné předložení nových důkazů.
- 88 V rozsahu, v němž žalobkyně v rámci svých odpovědí na otázky Tribunálu (viz bod 42 výše) tvrdí, že přílohy R.1 až R.15 repliky obsahují důkazy, jež jsou nezbytné k vyvrácení argumentů, jež Rada vznášá v žalobní odpovědi, je třeba uvést, že důkazy uvedené v přílohách R.1 až R.12 a R.15 repliky byly předloženy s výlučným cílem prokázat v souladu s judikaturou citovanou v bodě 76 výše skutečnou existenci a rozsah tvrzené nemajetkové a majetkové újmy, jak byla vyčíslena v žalobě, a nikoli s cílem vyvrátit důkazy, které Rada předložila v příloze uvedené žalobní odpovědi. Skutečnost, že Rada v této žalobní odpovědi tvrdila, že žalobkyně neprokázala právně dostačujícím způsobem skutečnou existenci a rozsah údajně utrpěné újmy, nemůže být považována za protidůkaz ve smyslu judikatury citované v bodě 81 výše, a na jejím základě nelze považovat důkazy uvedené v přílohách R.1 až R.12 a R.15 repliky za rozšíření původních důkazních návrhů předložené v reakci na protidůkaz, ani nelze mít za to, že opožděné předložení těchto důkazů je tedy odůvodněné nezbytností odpovědět na argumenty Rady a zajistit dodržení zásady kontradiktornosti.
- 89 Naproti tomu důkazy uvedené v přílohách R.13 a R.14 repliky, tj. prohlášení institutu Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services (dále jen „institut SRA“), který vypracoval „zprávu o finančních důsledcích škod vzniklých kvůli omezujícím opatřením, jež přijala Evropská unie“, která byla předložena v příloze žaloby (dál jen „zpráva SRA“), a dopis uvedeného institutu, jehož cílem je objasnit metody, které byly použity pro vypracování uvedené zprávy, byly předloženy žalobkyní s cílem odpovědět na argumenty, jež Rada uvedla v žalobní odpovědi a které zpochybňují nezávislost tohoto institutu a metody, jež byly v této zprávě použity. Z tohoto důvodu je opožděné předložení důkazů uvedených v přílohách R.13 a R.14 repliky odůvodněné nezbytností odpovědět na argumenty Rady a zajistit dodržení zásady kontradiktornosti.
- 90 Příloha R.14 repliky má mimoto za cíl odůvodnit konečné vyčíslení částky z titulu újmy, kterou žalobkyně mohla ve fázi žaloby odhadnout pouze předběžně.
- 91 Z výše uvedených posouzení vyplývá, že z důkazů předložených v příloze repliky jsou přípustné pouze důkazy uvedené v přílohách R.13 a R.14 repliky, které je třeba zohlednit ve fázi meritorního zkoumání žaloby.

D. K věci samé

- 92 Na podporu projednávané žaloby se žalobkyně dovolává toho, že v projednávané věci byly splněny tři podmínky pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie, jež byly připomenuty v bodě 64 výše.
- 93 Rada, podporovaná Komisí, podpůrně navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako neopodstatněná, neboť žalobkyně nepředložila důkaz, který měla předložit, že v projednávané věci byly splněny všechny podmínky pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie.
- 94 Podle ustálené judikatury jsou podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU, jak byly již uvedeny v bodě 64 výše, kumulativní (rozsudek ze dne 7. prosince 2010, Fahas v. Rada, T-49/07, EU:T:2010:499, body 92 a 93, a usnesení ze dne 17. února

2012, Dagher v. Rada, T-218/11, nezveřejněné, EU:T:2012:82, bod 34). Z toho vyplývá, že není-li některá z těchto podmínek splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu (rozsudek ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 193).

- 95 V projednávané věci je tudíž třeba ověřit, zda žalobkyně podala jí příslušející důkaz o protiprávnosti jednání, které vytýká Radě, tj. přijetí sporných aktů, o skutečné existenci majetkové a nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěla, a o příčinné souvislosti mezi uvedeným přijetím aktů a újmou, které se dovolává.

1. K údajné protiprávnosti

- 96 Žalobkyně tvrdí, že podmínka týkající se protiprávnosti jednání orgánu je splněna, neboť přijetí sporných aktů představuje dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat práva jednotlivcům, ze strany Rady, a které svou povahou podle judikatury zakládá vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie.
- 97 V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že zařazení jejího názvu na sporné seznamy a jeho ponechání na nich na základě sporných aktů je zjevně protiprávní, jak konstatoval Tribunál v rozsudku ze dne 6. září 2013, Iran Insurance v. Rada (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401). Dále právní ustanovení, jež měla být podle žalobkyně v projednávané věci porušena, mají za cíl mimo jiné chránit individuální zájmy dotčených osob a subjektů, jimž tato ustanovení přiznávají práva (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, body 57 a 58).
- 98 Podle žalobkyně je dostatečně závažné porušení těchto ustanovení ze strany Rady dáno skutečností, že Rada zařadila na seznamy jméno osoby a ponechala jej na nich, i když neměla k dispozici informace ani důkazy, které by z právního hlediska dostatečně prokazovaly opodstatněnost přijatých omezujících opatření (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, body 59, 63 a 68). V projednávané věci Rada podle žalobkyně přijala sporné akty, v jejichž důsledku byla v období mezi červencem 2010 a listopadem 2013 vůči žalobkyni přijata omezující opatření, aniž bylo jednání, které jí bylo vytýkáno, doloženo jakýmkoli důkazem.
- 99 Žalobkyně má konečně za to, že Rada nemůže tvrdit, že ustanovení, jež porušila, byla neurčitá, nejednoznačná či nejasná, neboť v okamžiku přijetí sporných aktů bylo jasné, že Rada má povinnost předložit důkazy na podporu omezujících opatření, jež přijímá.
- 100 Rada, podporovaná Komisí, nezpochybňuje protiprávnost sporných aktů, nýbrž má za to, že tato protiprávnost nemůže zakládat vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie, neboť nepředstavuje dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat práva jednotlivcům. Takové porušení lze podle Rady konstatovat jen, pokud by se v souladu s judikaturou prokázalo, že Rada závažně a zjevně překročila meze své posuzovací pravomoci, čemuž tak v projednávané věci nebylo.
- 101 Tribunál v rozsudku ze dne 6. září 2013, Iran Insurance v. Rada (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401), konstatoval protiprávnost sporných aktů.
- 102 Je však třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Tribunálu konstatování protiprávnosti právního aktu – i když je tato protiprávnost politováníhodná – nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít za to, že byla splněna podmínka vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie založená na protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2003, Dole Fresh Fruit International v. Rada a Komise, T-56/00, EU:T:2003:58, body 72 až 75, rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, Sison v. Rada, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 31, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 50).

- 103 Podmínka založená na existenci protiprávního jednání unijních orgánů vyžaduje existenci závažného porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat jednotlivcům práva (viz rozsudek ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 29 a citovaná judikatura).
- 104 Cílem požadavku existence dostatečně závažného porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům je bez ohledu na povahu dotčeného protiprávního aktu předejít tomu, aby riziko, že bude nutné odškodnit újmu tvrzenou dotčnými osobami, narušilo schopnost dotčeného orgánu plně vykonávat své pravomoci v obecném zájmu jak v rámci jeho normativní činnosti nebo jeho hospodářskopolitických rozhodnutí, tak v oblasti jeho správní pravomoci, aniž jsou přitom jednotlivci zatíženi důsledky závažných a neomluvitelných nesplnění povinností (viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, *Sison v. Rada*, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 34 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 51).
- 105 Po vymezení právních norem, jejichž porušení se v projednávané věci dovolává žalobkyně, je třeba zkoumat zaprvé, zda cílem těchto norem je přiznat práva jednotlivcům, a zadruhé, zda se Rada dopustila dostatečně závažného porušení těchto norem.

a) K právním normám, jejichž porušení je uplatňováno

- 106 Žalobkyně na jednání v odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem stran právních norem, jejichž porušení bylo konstatováno v rozsudku ze dne 6. září 2013, *Iran Insurance v. Rada* (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401), upřesnila, že odkazuje výlučně na konstatování, které je uvedeno v bodech 129 a 130 uvedeného rozsudku a podle něhož nebyly sporné akty odůvodněny v rozsahu, v němž se týkaly poskytování pojišťovacích služeb žalobkyní v případě nákupu náhradních dílů vrtulníků, elektronického vybavení a počítačů s aplikacemi pro navigaci letounů a raket, neboť nebyly podepřené důkazy a byly v podstatě v rozporu s čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, čl. 16 odst. 2 písm. a) nařízení č. 961/2010 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.

b) K otázce, zda právní normy, jejichž porušení je uplatňováno, mají za cíl přiznat práva jednotlivcům.

- 107 Podle judikatury je účelem ustanovení, která taxativně uvádějí podmínky, za nichž lze přijmout omezující opatření, ochrana individuálních zájmů osob nebo subjektů, jež mohou být dotčeny těmito opatřeními, tím, že budou omezeny případy, v nichž vůči nim lze taková opatření legálně uplatnit (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, *Sison v. Rada*, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 51 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 57).
- 108 Tatáž ustanovení tudíž zaručují ochranu individuálních zájmů osob a subjektů, které by mohly být dotčeny omezujícími opatřeními, a proto je třeba je považovat za právní normy, jejichž účelem je přiznání práv jednotlivcům. Pokud totiž nejsou dotčené hmotněprávní podmínky splněny, mají dotčená osoba nebo subjekt právo, aby nebyly omezujícím opatřením podrobeny. Takové právo nezbytně znamená, že se osoba nebo subjekt, jenž je podroben omezujícím opatřením za podmínek nestanovených dotčenými ustanoveními, může domáhat náhrady škodlivých následků těchto opatření, jestliže se prokáže, že se jejich uplatnění odvíjí od dostatečně závažného porušení Radou použitých hmotněprávních norem (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, *Sison v. Rada*, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 52 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 58).
- 109 Normy, jejichž porušení se žalobkyně dovolává v projednávané věci, jsou tedy právními normami, jež přiznávají práva jednotlivcům, mezi kterými je i žalobkyně jakožto osoba, proti níž sporné akty směřují.

c) K otázce, zda se Rada dopustila dostatečně závažného porušení právních norem, jejichž porušení je uplatňováno

- 110 Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit, že porušení právní normy, jež přiznává jednotlivcům práva, lze považovat za závažné, překročí-li dotčený orgán zjevně a závažně meze, kterými je ohraničena jeho posuzovací pravomoc, přičemž ke skutečnosti, k nimž je třeba v tomto ohledu přihlídnout, patří zejména stupeň jasnosti a přesnosti porušeného pravidla, jakož i rozsah prostoru pro uvážení, který toto pravidlo ponechává unijnímu orgánu (viz rozsudek ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 30 a citovaná judikatura).
- 111 Podle judikatury platí, že pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným, nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat pouhé porušení unijního práva (viz rozsudek ze dne 11. července 2007, *Sison v. Rada*, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 235 a citovaná judikatura).
- 112 Z judikatury konečně vyplývá, že porušení unijního práva je každopádně zjevně závažné, pokud nadále trvá navzdory vynesení rozsudku, kterým bylo určeno vytykané nesplnění povinnosti, rozsudku v řízení o předběžné otázce nebo navzdory ustálené judikatuře unijního soudu v dané oblasti, z nichž vyplývá protiprávnost dotčeného jednání (viz rozsudek ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 31 a citovaná judikatura).
- 113 V okamžiku přijetí sporných aktů Radou, tj. mezi 25. říjnem 2010 a 23. březnem 2012, z judikatury již jasně a přesně vyplývalo, že v případě zpochybnění Rada musí předložit informace a důkazy, jež prokazují splnění podmínek pro použití kritéria „poskytování podpory“ šíření jaderných zbraní, jež je stanoveno v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, v čl. 16 odst. 2 písm. a) nařízení č. 961/2010 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012. Soudní dvůr již měl ostatně příležitost konstatovat na základě judikatury z doby před přijetím sporných aktů, že povinnost Rady, aby v případě zpochybnění předložila informace či důkazy, kterými jsou podloženy důvody pro přijetí omezujících opatření vůči fyzické nebo právnické osobě, vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora (viz rozsudek ze dne 30. května 2017, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, body 35 až 40 a citovaná judikatura).
- 114 Navíc je třeba uvést, že jelikož povinnost Rady ověřit a prokázat před přijetím omezujících opatření vůči osobě nebo subjektu jejich opodstatněnost je diktována respektováním základních práv dotčených osob a subjektů, zejména jejich práva na účinnou soudní ochranu, znamená to, že Rada v tomto ohledu nedisponuje prostorem pro uvážení (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Jannatian v. Rada*, T-328/14, nezveřejněný, EU:T:2016:86, bod 52, a rovněž v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, body 59 až 61). V projednávané věci tudíž Rada v rámci uplatnění uvedené povinnosti nedisponovala žádným prostorem pro uvážení.
- 115 Rada se tudíž tím, že nedodržela povinnost odůvodnit sporné akty, dopustila v projednávané věci dostatečně závažného porušení právní normy, jež přiznává práva jednotlivci, a sice žalobkyni.
- 116 Podmínka založená na protiprávnosti jednání, jež je vytykáno Radě, a sice přijetí sporných aktů, je tudíž stran právních norem, jichž se dovolává žalobkyně a jejichž porušení bylo konstatováno v bodech 129 až 130 rozsudku ze dne 6. září 2013, *Iran Insurance v. Rada* (T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401), splněna.

2. K tvrzené újmě a příčinné souvislosti mezi protiprávností vytykaného jednání a touto újmou

- 117 Žalobkyně tvrdí, že prokázala skutečnou a určitou povahu nemajetkové a majetkové újmy, kterou utrpěla kvůli sporným aktům.

- 118 Rada, podporovaná Komisí, má za to, že podmínka založená na existenci újmy není v projednávané věci splněna. Sporné akty podle ní neměly povahu trestních sankcí uložených žalobkyni a neměly za cíl způsobit žalobkyni újmu. Jejich cílem bylo pouze odradit od šíření jaderných zbraní.
- 119 Pokud jde o podmínku existence skutečné škody, podle judikatury (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. ledna 1982, *De Franceschi v. Rada a Komise*, 51/81, EU:C:1982:20, bod 9, rozsudek ze dne 13. listopadu 1984, *Birra Wührer a další v. Rada a Komise*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 a 282/82, EU:C:1984:341, bod 9, a rozsudek ze dne 16. ledna 1996, *Candiotte v. Rada*, T-108/94, EU:T:1996:5, bod 54) platí, že mimosmluvní odpovědnost Unie může být založena pouze, pokud žalobci vznikla skutečná a určitá újma. Je na žalobci, aby prokázal, že tato podmínka byla splněna (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, *Agraz a další v. Komise*, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovaná judikatura), a zejména aby předložil přesvědčivé důkazy o existenci i rozsahu újmy (viz rozsudek ze dne 16. září 1997, *Blackspur DIY a další v. Rada a Komise*, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovaná judikatura).
- 120 Konkrétně to znamená, že v každém návrhu na náhradu újmy, ať již se jedná o majetkovou či morální újmu, náhradu symbolickou či náhradu značného rozsahu, musí být přesně uvedena povaha tvrzené újmy ve vztahu k vytykánému jednání, a musí v něm být, byť přibližně, ohodnocena celková výše této újmy (viz rozsudek ze dne 26. února 2015, *Sabbagh v. Rada*, T-652/11, nezveřejněný, EU:T:2015:112, bod 65 a citovaná judikatura).
- 121 Pokud jde o podmínku týkající se existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou újmou, uvedená újma musí dostatečně přímým způsobem vyplývat z vytykáného jednání a toto jednání musí být rozhodující příčinou újmy, přičemž neexistuje povinnost napravit veškeré, dokonce i vzdálené, škodlivé následky protiprávní situace (viz rozsudek ze dne 4. října 1979, *Dumortier a další v. Rada*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21, viz rovněž rozsudek ze dne 10. května 2006, *Galileo International Technology a další v. Komise*, T-279/03, EU:T:2006:121, bod 130 a citovaná judikatura). Je na žalobci, aby příčinnou souvislost mezi vytykáným jednáním a dovolávanou újmou prokázal (viz rozsudek ze dne 30. září 1998, *Coldiretti a další v. Rada*, T-149/96, EU:T:1998:228, bod 101 a citovaná judikatura).
- 122 Je tudíž třeba zjistit, zda žalobkyně v projednávané věci prokázala skutečnou a určitou povahu nemajetkové a majetkové újmy, kterou údajně utrpěla v důsledku přijetí sporných aktů, a existenci příčinné souvislosti mezi uvedeným přijetím a touto újmou.

a) K údajně utrpěné nemajetkové újmě

- 123 Žalobkyně tvrdí, že v důsledku sporných aktů jí byla v rozsahu, v němž tyto akty poškodily její dobrou pověst, způsobena značná nemajetková újma, kterou vyčísluje *ex aequo et bono* na částku 1 milion eur, jak uvedla již v dopise ze dne 25. července 2015 adresovaném Radě. V tomto ohledu tvrdí, že unijní soud ve srovnatelné situaci již konstatoval, že společnosti vznikla nemajetková újma z důvodu poškození její dobré pověsti, a přiznal zadostiučinění této újmy (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Safa Nicu Sepahan v. Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, body 80 a 83).
- 124 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, která se opírá o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), a sice o rozsudek ESLP ze dne 19. července 2011, *Uj v. Maďarsko* (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410), má žalobkyně za to, že morální rozměr se týká i společnosti, a tudíž i společnosti mohou utrpět nemajetkovou újmu, např. v důsledku poškození jejich dobré pověsti a schopnosti provozování obchodní činnosti. Podle žalobkyně je odkaz, který Rada učinila na rozsudek ESLP, neadekvátní, neboť uvedený soud se zabýval ochranou dobré pověsti pouze v souvislosti s omezeními, jež lze uplatnit na svobodu projevu. Zachování dobré pověsti je významnou relevantní okolností na trhu pojištění, na němž žalobkyně působí, neboť tento trh je podle ní založen na vztazích důvěry mezi hospodářskými subjekty. Žalobkyně tvrdí, že před přijetím sporných aktů

požívala na mezinárodní úrovni dobré pověsti, o čemž svědčí skutečnost, že na této úrovni provozovala pojišťovací činnost, uzavírala smlouvy s význačnými mezinárodními pojišťovnami či zajišťovnami, byla jí udělena mezinárodně uznávaná osvědčení kvality a na mezinárodní úrovni byla uznávána odbornost jejích zaměstnanců, o čemž svědčí skutečnost, že se tito zaměstnanci účastnili mezinárodních profesních konferencí a odborných setkání. Spornými akty, jimiž byl její název spojován se závažným ohrožením mezinárodního míru a bezpečnosti a které vedly k nedobrovolnému ukončení jejích činností v Unii, byla poškozena její dobrá pověst. Podle žalobkyně po jejich přijetí nemohla uzavírat smlouvy s mezinárodními společnostmi ani se účastnit vědeckých a poradních setkání, činností profesního sdružení, setkání pořádaných na mezinárodní úrovni, ani nemohla být hodnocena mezinárodními ratingovými subjekty. Každopádně, pokud v obchodním odvětví hospodářský subjekt přerušil nedobrovolně své činnosti, dochází zjevně a nevyhnutelně k poškození jeho dobré pověsti a důvěryhodnosti. Poté, co byla v roce 2016 zrušena omezující opatření, jež vůči ní byla dříve přijata, je i nadále její přihlašování se na odborné semináře těžké, ne-li přímo nemožné. K obnovení její dobré pověsti je nezbytné, aby uskutečnila celosvětovou reklamní kampaň, jejíž náklady se odhadují na 45 milionů USD (přibližně 38,7 milionu eur). Vzhledem k tomu, že žalobkyně zatím přesně nevyčíslila náklady související s obnovením její dobré pověsti, mohl by podle žalobkyně Tribunál v rámci procesního organizačního opatření jmenovat nezávislého znalce, který by provedl toto ocenění. Žalobkyně má konečně za to, že není třeba prokazovat, že k obnovení své dobré pověsti vynaložila určité náklady, zejména v podobě výdajů na reklamu. Podle ní se stačí dovolávat poškození své dobré pověsti, jejíž obnovení podle ní vyžaduje vynaložení značných výdajů.

125 Rada, podporovaná Komisí, má za to, že návrh na náhradu údajně utrpěné nemajetkové újmy je třeba každopádně zamítnout jako neopodstatněný. V tomto ohledu tvrdí, že žalobkyně nebyla ve sporných aktech stigmatizována jako subjekt, který by sám o sobě představoval ohrožení mezinárodního míru a bezpečnosti, a že ostatně žalobkyně nepředložila žádný důkaz v tomto smyslu. Žalobkyně byla podle Rady pouze označena za osobu, jež byla prostřednictvím své činnosti zapojena do nákupu různých výrobků, jež mohou být použity v rámci programů podléhajících opatření podle rezoluce Rady bezpečnosti Spojených národů 1737, což podle Rady stačí k odůvodnění zařazení jejího názvu na sporné seznamy. Žalobkyně podle Rady nepředložila žádný důkaz, který by prokazoval, – jak vyžaduje judikatura – že v důsledku přijetí uvedených aktů utrpěla nemajetkovou újmu (usnesení ze dne 17. února 2012, *Dagher v. Rada*, T-218/11, nezveřejněné, EU:T:2012:82, bod 46). Nic neproказuje, že by žalobkyně na mezinárodní úrovni požívala dobré pověsti, utrpěla ztrátu příjmů z důvodu poškození uvedené pověsti a vynaložila výdaje na reklamní či jiné kampaně s cílem obnovit tuto pověst. Článek z tisku, předložený v příloze žaloby, jež se týká odhadovaných nákladů na celosvětovou reklamní kampaň, není podle Rady relevantní, neboť se týká společnosti, jež není se žalobkyní nijak spojena, působí v odlišném odvětví činnosti a na jiném kontinentu než žalobkyně a není spojena s omezujícími opatřeními, jež přijala Unie. Podle Rady tvrzení žalobkyně uvedená v replice neproказují existenci zásahu do její dobré pověsti, a tudíž ani s ním související nemajetkové újmy. Každopádně má Rada za to, že – jak konstatoval ESLP v bodě 22 rozsudku ze dne 19. července 2011, *Uj v. Maďarsko* (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410) – existuje rozdíl mezi zásahem do obchodní pověsti společnosti a zásahem do dobré pověsti člověka, jenž se dotýká jejího společenského postavení, neboť prvně uváděný zásah nemá morální rozměr. Podle Rady sám Tribunál odkazuje na tuto judikaturu ve věci týkající se omezujících opatření (rozsudek ze dne 12. února 2015, *Akhras v. Rada*, T-579/11, nezveřejněný, EU:T:2015:97, bod 152). Žalobkyně se podle Rady snažila obejít povinnost prokázat existenci tvrzené újmy a tuto vyčíslit, když Tribunálu navrhla, aby v rámci nařízení provádění důkazů jmenoval znalce. Pokud by Tribunál konstatoval, že byla založena mimosmluvní odpovědnost Unie, měl by mít v souladu s judikaturou za to, že zrušení sporných aktů je dostatečným zadostiučiněním nemajetkové újmy utrpěné žalobkyní. Každopádně je podle Rady s ohledem na judikaturu částka 1 milionu eur, jíž se domáhá žalobkyně z titulu náhrady nemajetkové újmy, kterou utrpěla, nepřiměřeně vysoká a nepodložená.

126 Komise podotýká, že druh nemajetkové újmy, kterou žalobkyně uplatňuje, tj. náklady reklamní kampaně na obnovu její image, se kryje s majetkovou újmu, u níž žalobkyni přísluší prokázat její skutečnou a určitou povahu.

- 127 V rámci náhrady újmy, kterou žalobkyně kvalifikuje jako „nemajetkovou“, odkazuje žalobkyně na poškození její dobré pověsti kvůli spojování jejího názvu se závažnou hrozbou pro mezinárodní mír a bezpečnost, jehož skutečná existence se projevila tím, že přijetím sporných aktů bylo ovlivněno jednání třetích osob vůči žalobkyni, a jehož rozsah lze měřit na základě nákladů na reklamní investice, které musí žalobkyně vynaložit s cílem obnovit svou dobrou pověst.
- 128 Újma, jejíž náhrady se žalobkyně domáhá z titulu nemajetkové újmy, je nehmotná a odpovídá zásahu do její image či do její dobré pověsti.
- 129 Z judikatury vydané na základě článku 268 SFEU, ve spojení s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU, přitom vyplývá, že právní osobě v zásadě může být přiznána náhrada nemajetkové újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 37, a rozsudek ze dne 15. října 2008, Camar v. Komise, T-457/04 a T-223/05, nezveřejněný, EU:T:2008:439, bod 56 a citovaná judikatura) a že taková újma může mít podobu poškození image nebo pověsti uvedené osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 1999, New Europe Consulting a Brown v. Komise, T-231/97, EU:T:1999:146, body 53 a 69, rozsudek ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise, T-88/09, EU:T:2011:641, body 70 až 76, a rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, body 80 až 85).
- 130 V rozsahu, v němž se Rada hodlá dovolávat judikatury ESLP, je třeba připomenout, že ESLP vzhledem ke své vlastní judikatuře a ve světle této praxe nevylučuje, že i obchodní společnosti může vzniknout jiná než majetková újma, jež si vyžádá peněžitou náhradu, přičemž taková náhrada se odvíjí od okolností konkrétního případu (ESLP, Comingersoll S. A. v. Portugalsko, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, body 32 a 35). Tato újma může u takové společnosti zahrnovat v různé míře „objektivní“ a „subjektivní“ skutečnosti, mezi něž náleží dobrá pověst podniku, u níž nelze důsledky přesné vyčíslit (ESLP, 6. dubna 2000, Comingersoll S. A. v. Portugalsko, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, bod 35). Jak vyplývá z rozsudku ESLP ze dne 2. února 2016, Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete a index.hu Zrt v. Maďarsko (CE:ECHR:2016:0202JUD 002294713, bod 84), tato judikatura ESLP nebyla zpochybněna rozsudkem ESLP ze dne 19. července 2011, Uj v. Maďarsko (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410), který cituje Rada a v němž se pouze upřesňuje, že taková újma má v případě společnosti spíše obchodní než nemajetkovou povahu.
- 131 Je proto třeba zamítnout jak argumenty Komise, podle nichž nemajetková újma, kterou údajně žalobkyně utrpěla, splývá s majetkovou újmu, které se dovolává, tak argumenty Rady, podle nichž žalobkyni jakožto obchodní společnosti nelze přiznat náhradu nemajetkové újmy představované zásahem do její dobré pověsti.
- 132 Pokud jde o existenci skutečné nemajetkové újmy, jež byla údajně utrpěna, je třeba konkrétně stran takové újmy připomenout, že i když předložení důkazů či důkazních návrhů nelze nezbytně považovat za podmínku pro uznání takové újmy, žalobci nicméně přísluší, aby prokázal, že jednáním, jež je dotčenému orgánu vytýkáno, mu taková újma mohla být způsobena (viz rozsudek ze dne 16. října 2014, Evropaiki Dynamiki v. Komise, T-297/12, nezveřejněný, EU:T:2014:888, bod 31 a citovaná judikatura, v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 39).
- 133 Dále platí, že i když v rozsudku ze dne 28. května 2013, Abdulrahim v. Rada a Komise (C-239/12 P, EU:C:2013:331) Soudní dvůr rozhodl, že zrušení protiprávních omezujících opatření může představovat formu nápravy utrpěné nemajetkové újmy, nevyplývá z něj, že tato forma nápravy nutně za všech okolností stačí k zajištění úplné nápravy této újmy, neboť jakékoli rozhodnutí v tomto ohledu je třeba přijmout na základě posouzení okolností projednávané věci (rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 49).

- 134 V projednávané věci však nelze výlučně na základě přípustných důkazů předložených žalobkyní konstatovat, že by uznání protiprávnosti jednání vytykaného Radě a zrušení sporných aktů samo o sobě nestačilo k nápravě nemajetkové újmy, jež byla údajně utrpěna tím, že spornými akty byla poškozena její dobrá pověst.
- 135 Aniž by bylo třeba zkoumat podmínku týkající se existence příčinné souvislosti, je proto třeba zamítnout návrh na náhradu nemajetkové újmy formulovaný žalobkyní.

b) K údajně utrpěné majetkové újmě

- 136 Žalobkyně tvrdí, že kvůli přijetí sporných aktů utrpěla majetkovou újmu. Z tohoto titulu v žalobě navrhuje, aby Radě bylo uloženo zaplatit jí náhradu škody ve výši 3 774 187,07 eura, 84 767,66 GBP (přibližně 94 939 eur) a 1 532 688 USD (přibližně 1 318 111 eur). V replice žalobkyně změnila své návrhové žádání a domáhá se náhrady škody ve výši 2 494 484,07 eura, 84 767,66 GBP (přibližně 94 939 eur), 33 945 milionů IRR (přibližně 678 900 eur) a 1 532 688 USD (přibližně 1 318 111 eur).
- 137 Žalobkyně tedy v rámci majetkové újmy, které se dovolává, rozlišuje tři složky.
- 138 První složka údajně utrpěné majetkové újmy spočívá ve ztrátě úroků, které mohla obdržet, kdyby do Íránu převedla a tam zúročila finanční prostředky uložené na svých účtech v Unii. V tomto ohledu je třeba zohlednit období od července 2010, kdy vůči ní byla přijata první omezující opatření, do listopadu 2013, kdy sporné akty pozbyly účinku. Žalobkyně se stran této složky v žalobě domáhá náhrady škody ve výši 17 733,48 eura, 2 544,82 GBP (přibližně 2 850 eur) a 421,05 USD (přibližně 362 eur).
- 139 Druhá složka údajně utrpěné majetkové újmy spočívá ve ztrátě úroků, které mohla obdržet, kdyby do Íránu převedla a tam zúročila částky, jež jí byly povinny uhradit na její bankovní účty v Unii tři pojišťovny či zajišťovny. V tomto ohledu je třeba zohlednit období od okamžiku splatnosti dotčených pohledávek do listopadu 2013, kdy sporné akty pozbyly účinku. Žalobkyně se stran této složky v žalobě domáhá náhrady škody ve výši 557 196,09 eura, 82 222,84 GBP (přibližně 92 089 eur) a 1 532 266,95 USD (přibližně 1 317 749 eur).
- 140 Třetí složka údajně utrpěné majetkové újmy spočívá v ušlém zisku, který měla utrpět z důvodu neuzavření pojistných smluv osobní a nákladní dopravy. V tomto ohledu je třeba zohlednit období od července 2010, kdy vůči ní byla přijata první omezující opatření, do listopadu 2013, kdy sporné akty pozbyly účinku. Žalobkyně se stran této složky v žalobě domáhá náhrady škody ve výši 3 199 257,50 eura z titulu neuzavření pojistných smluv osobní dopravy a uvádí, že výše náhrady škody z titulu neuzavření pojistných smluv nákladní dopravy bude stanovena v pozdější fázi řízení. V replice se žalobkyně domáhá náhrady škody ve výši 1 919 554,50 eura z titulu neuzavření pojistných smluv osobní dopravy, jakož i náhrady škody ve výši 33 945 milionů IRR (přibližně 678 900 eur) z titulu neuzavření pojistných smluv nákladní dopravy.
- 141 Za účelem prokázání skutečné existence všech složek údajně utrpěné nemajetkové újmy se žalobkyně opírá o zprávu SRA. V prohlášení přiloženém v příloze repliky institut SRA potvrzuje, že dodržel veškeré zásady nezávislosti a nestrannosti, ověřil důkazy a relevantní dokumenty a jednal s řediteli a příslušnými orgány. Podle žalobkyně je pro účely prokázání ušlého zisku nevyhnutelně třeba vycházet z přiměřených domněnek.
- 142 Žalobkyně stran první složky údajně utrpěné majetkové újmy tvrdí, že částky uložené na jejích účtech v Unii vyplývají právně dostačujícím způsobem z dokumentů předložených v příloze žaloby. Podle žalobkyně zpráva SRA vychází z konzervativního odhadu výnosu, který mohl být dosažen z dotčených částek v Íránu při použití 6% úrokové sazby na tyto částky, kterou potvrdil institut SRA.

- 143 Žalobkyně ve fázi podání repliky a vyjádření ke spisu vedlejší účastnice uváděla, že z důvodu přijetí sporných aktů byla zbavena možnosti disponovat finančními prostředky, jež byly zmrazeny na jejích účtech v Unii, a zejména je nemohla opětovně dynamicky a výnosně investovat v Íránu. Institut SRA podle ní založil svůj odhad na praxi, kterou by sám použil a která spočívala ve využití zahraniční měny, kterou žalobkyně disponovala, k uzavírání zajišťovacích smluv denominovaných na tytéž zahraniční měny. Navíc v Íránu je běžné, že pojistné smlouvy nebo bankovní účty jsou denominovány v cizí měně.
- 144 Žalobkyně stran druhé složky údajně utrpěné majetkové újmy tvrdí, že částky, které jí měly povinnost zaplatit tři pojišťovny či zajišťovny na její účty v Unii, vyplývají z dokumentů předložených v příloze žaloby. Tyto částky institut SRA před jejich převzetím do zprávy SRA potvrdil. Ušlý úrok z těchto částek byl vypočítán na základě metody, jež je vysvětlena v uvedené zprávě. Žalobkyně ve fázi podání repliky a vyjádření ke spisu vedlejší účastnice uváděla, že z důvodu přijetí sporných aktů byla zbavena možnosti disponovat částkami v cizí měně, které jí měly být splaceny třemi pojišťovnami nebo zajišťovnami, a zejména je nemohla opětovně dynamicky a výnosně investovat v Íránu.
- 145 Žalobkyně stran třetí složky údajně utrpěné majetkové újmy tvrdí, že existenci možných výnosů zmařených kvůli přijetí sporných aktů prokazuje skutečnost, že před uvedeným přijetím sporných aktů uzavřela v Unii pojistné smlouvy osobní dopravy, jak uvádí zpráva SRA a jak o tom svědčí dobropis adresovaný pojišťovně, který je předložen v příloze žaloby. Neuzavření těchto smluv v Unii bylo podle žalobkyně zapříčiněno uvedenými akty, a nikoli právní úpravou USA, jež byla použitelná výlučně na území Spojených států. Odhad počtu a hodnoty neuzavřených pojistných smluv osobní dopravy vychází z počtu a hodnoty dříve uzavřených smluv, které obsahuje uvedená zpráva. Podle žalobkyně institut SRA v dokumentu uvedeném v příloze repliky potvrdil, že tento odhad založil na „informacích o pojistných smlouvách uzavřených v období dvou let před přijetím omezujících opatření, které vycházejí z auditovaných finančních zpráv [žalobkyně], ve spolupráci s [uvedenou pojišťovnou]“. Ve fázi repliky žalobkyně v souladu s pokyny uvedeného institutu uplatnila na částku náhrady škody, jíž se původně domáhala v žalobě z titulu neuzavření pojistných smluv osobní dopravy 40% snížení odpovídající výši jejich nákladů. Pokud jde o neuzavření pojistných smluv nákladní dopravy, výše škody byla tímto institutem oceněna na základě přímého uplatnění 40% snížení odpovídajícího výši jejich nákladů.
- 146 Rada, podporovaná Komisí, každopádně zpochybňuje, že žalobkyně prokázala existenci tří složek údajně utrpěné majetkové újmy.
- 147 Rada, podporovaná Komisí, zpochybňuje důkazní hodnotu zprávy SRA, neboť není podložena podrobnými dokumenty, osvědčenými nezávislým odborníkem, který není zaměstnancem žalobce, jak vyžaduje judikatura. Uvedená zpráva je navíc sepsána v perštině a byl k ní přiložen pouze neoficiální překlad žalobkyně. Podle Rady prohlášení institutu SRA, které předložila žalobkyně pro účely prokázání spolehlivosti takové zprávy, nestačí ke splnění požadavků na dokazování. Žalobkyně nepředložila důkazy, o které se uvedený institut opíral při vypracovávání své zprávy. Žalobkyně nemůže účinně tvrdit, že tyto důkazy jsou důvěrné, neboť íránská ustanovení o povinnosti zachovávat důvěrnost nemají přednost před judikaturou unijního soudu, podle níž se vyžaduje, aby žalobkyně předložila důkazy o tvrzené újmě a o příčinné souvislosti mezi touto újmou a údajnou protiprávností.
- 148 Rada, podporovaná Komisí, stran první složky údajně utrpěné majetkové újmy tvrdí, že zpráva SRA vychází z pouhého předpokladu újmy a nevysvětluje, jak tato újma skutečně vznikla. Tato zpráva neobsahuje žádné vysvětlení ani přesné doklady, a proto nestačí k prokázání existence této složky. Nelze zjistit, zda uvedená zpráva zohledňuje skutečnost, že na účtech žalobkyně v Unii mohly být připisovány úroky. Sporné akty nebránily v připisování takových úroků ale pouze v jejich případném výběru z účtu. Žalobkyně tudíž v zásadě podle Rady neutrpěla žádnou újmu vyplývající ze ztráty splatných úroků ze svých účtů v Unii. Žalobkyně podle Rady neprokázala, že pokud by mohla v Íránu opětovně investovat částky, jež byly zmrazeny na jejích účtech v Unii, mohla by získat průměrnou úrokovou sazbu ve výši 6 %, tj. za tři roky kumulované úroky ve výši 19 %. Žalobkyně podle Rady

nezohlednila skutečnost, že pokud by byly tyto částky převedeny na její vnitrostátní měnu, ztratily by na hodnotě v důsledku 57% propadu hodnoty íránského riálu vůči euru, k němuž došlo mezi červencem 2010 a listopadem 2013. Žalobkyně rovněž neprokázala, že pro své účty vedené v eurech mohla využít 6% průměrnou úrokovou sazbu.

- 149 Rada, podporovaná Komisí, stran druhé složky údajně utrpěné majetkové újmy zpochybňuje, že by žalobkyně prokázala, že z částek, jež jí měly povinnost zaplatit tři pojišťovny nebo zajišťovny, mohla získat uváděný výnos. Rada se opírá o tytéž argumenty, které vznáší v souvislosti s částkami zmrazenými na účtech žalobkyně v Unii (viz bod 148 výše). Rada uvádí, že dokumenty předložené žalobkyní neobsahují žádný důkaz o částkách, jež jí údajně měly povinnost zaplatit tři dotčené společnosti.
- 150 Stran třetí složky údajně utrpěné majetkové újmy Rada, podporovaná Komisí, uvádí, že pokud vyplývá tvrzená újma ze ztráty příležitosti vykonávat spekulativní obchodní činnosti, jak je tomu v projednávané věci, je podle judikatury požadovaná úroveň dokazování obzvláště vysoká. Žalobkyně podle Rady tuto úroveň dokazování nespĺnila. Co se týče neuzavření pojistných smluv osobní dopravy, žalobkyně se omezila na to, že ušlý zisk, který jí měl vzniknout v období od července 2010 do listopadu 2013 a byl vyčíslen v konečné výši na 1 919 554,50 eura, dovodila z průměrného ročního obratu ve výši 969 471,97 eura, kterého dosáhla u tohoto druhu smluv během dvou předchozích let. Žalobkyně nicméně nepředložila pojistné smlouvy osobní dopravy, které uzavřela v letech 2008 a 2009. Dobropis adresovaný německé pojišťovně, který žalobkyně předložila, neprokazuje, že by s touto společností uzavřela smlouvu znějící na částky, jichž se dovolává, ani že by s touto společností udržovala dlouhodobé smluvní vztahy. Žalobkyně každopádně nezohlednila, že ušlý zisk může odpovídat pouze zisku z obratu, a nikoli obratu samému. Vzhledem k neexistenci informací o nákladech žalobkyně, zejména o nákladech souvisejících se smlouvou, již jak tvrdí uzavřela s jednou pojišťovnou, či nemožnosti ověřit věrohodnost informací, jež byly v této souvislosti poskytnuty, zejména tvrdí-li, že míra jejich nákladů činí 40 %, nelze určit přesnou výši ušlého zisku, který jí případně vznikl. Co se týče neuzavření pojistných smluv nákladní dopravy, žalobkyně se omezuje na to, že ušlý zisk, který jí údajně vznikl, dovozuje z přípisu, který postrádá důkazní hodnotu, neboť jej vyhotovila sama žalobkyně a tento dobropis není určitý, neboť z něj nevyplývá nic o povaze pojistných smluv, jež byly údajně dotčeny, ani o ušlém zisku souvisejícím s těmito smlouvami.
- 151 Předně je třeba uvést, že žalobkyně se v rámci projednávané věci může opodstatněně dovolávat pouze majetkové újmy, jež se vztahuje k období, během kterého byly její finanční prostředky v důsledku sporných aktů zmrazeny, tj. období od 27. října 2010 do 15. listopadu 2013 (dále jen „relevantní období“).
- 152 Vzhledem k tomu, že značná část nároků žalobkyně týkajících se majetkové újmy vychází z hodnocení, jež jsou uvedena ve zprávě SRA, jejíž důkazní hodnotu Rada, podporovaná Komisí, zpochybňuje, je třeba začít přezkumem důkazní hodnoty této zprávy.

1) K důkazní hodnotě zprávy SRA oceňující údajně utrpěnou majetkovou újmu

- 153 Při neexistenci unijní právní úpravy týkající se pojmu důkaz unijní soud zakotvil zásadu volného dokazování či svobody důkazních prostředků, která se má vykládat jako právo dovolávat se důkazů v jakékoliv formě, jako jsou např. výpovědi, listinné důkazy, přiznání atd., s cílem prokázat určitou skutečnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. března 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, EU:C:2000:154, bod 29, rozsudek ze dne 8. července 2004, Dalmine v. Komise, T-50/00, EU:T:2004:220, bod 72, a stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Archer Daniels Midland v. Komise, C-511/06 P, EU:C:2008:604, body 113 a 114). Zároveň s tím unijní soud zakotvil zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž určení věrohodnosti, či jinými slovy stanovení důkazní

hodnoty důkazu, je věcí vnitřního přesvědčení soudu (rozsudek ze dne 8. července 2004, *Dalmine v. Komise*, T-50/00, EU:T:2004:220, bod 72, a stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci *Archer Daniels Midland v. Komise*, C-511/06 P, EU:C:2008:604, body 111 a 112).

- 154 Ke zjištění důkazní hodnoty dokumentu je třeba přihlídnout k několika skutečnostem, jako je původ dokumentu, okolnosti, za kterých byl vyhotoven, jeho adresát a obsah, a položit si otázku, zda s ohledem na uvedené skutečnosti se informace, jež jsou v něm obsaženy, jeví být smysluplné a věrohodné (rozsudek ze dne 15. března 2000, *Cimenteries CBR a další v. Komise*, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1838, a rozsudek ze dne 7. listopadu 2002, *Vela a Tecmagrind v. Komise*, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, EU:T:2002:270, bod 223).
- 155 V tomto kontextu již unijní soud konstatoval, že analýza předložená žalobcem nemůže být považována za nestranný a nezávislý znalecký posudek, pokud byla objednána a financována žalobcem a vypracována na základě poznatků, jež dal žalobce k dispozici, aniž byla přesnost nebo relevance těchto údajů předmětem jakéhokoliv nezávislého ověření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. března 2011, *Siemens v. Komise*, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 137).
- 156 Unijní soud již měl rovněž příležitost potvrdit, že znalecký posudek může být považován za průkazný pouze v závislosti na svém objektivním obsahu, a že pouhé nepodložené tvrzení obsažené v takovém dokumentu samo o sobě nedovoluje dospět k jednoznačnému závěru (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2004, *Valmont v. Komise*, T-274/01, EU:T:2004:266, bod 71).
- 157 Důkazní hodnotu zprávy SRA je v projednávané věci třeba posuzovat ve světle zásad připomenutých v bodech 153 až 156 výše.
- 158 V tomto ohledu je třeba uvést, že zpráva SRA byla původně vyhotovena v perštině a překlad do jednacího jazyka, který žalobkyně předložila, je neoficiálním překladem. Tribunál tudíž není ujistěn o tom, že překlad uvedené zprávy do jednacího jazyka, který předložila žalobkyně, odpovídá originálnímu znění. Tato zpráva byla dále vypracována subjektem se sídlem v Íránu, institutem SRA, o kterém je uváděno, že je úředním autorizovaným účetním. Do spisu však nebyl založen žádný důkaz v tomto ohledu. Z překladu téže zprávy do jednacího jazyka vyplývá, že „audit [který je v ní obsažen] byl skutečně výlučně za účelem poskytnutí pomoci [žalobkyni] při ohodnocení výše újmy, kterou utrpěla“ kvůli sporným aktům. Dotčená zpráva tudíž byla vyhotovena na žádost žalobkyně, která toto vyhotovení financovala, a to s cílem potvrdit v rámci projednávaného sporu skutečnou existenci a rozsah uváděné majetkové újmy. Navíc, jak vyplývá z překladu dotčené zprávy do jednacího jazyka, uvedená zpráva vychází především z dokumentů či údajů, jež poskytla žalobkyně. Je nicméně třeba zdůraznit, že dokumenty předložené žalobkyní nejsou uvedeny v příloze uvedené zprávy a nebyly předloženy ani v rámci projednávaného řízení, takže se s nimi Tribunál nemůže seznámit. Konečně, v překladu dotčené zprávy do jednacího jazyka se uvádí, že byly převzaty číselné údaje poskytnuté žalobkyní, neboť neexistovaly „důkazy o jejich nesprávnosti“.
- 159 Stran neoficiálního překladu prohlášení institutu SRA do jednacího jazyka, z něhož vyplývá, že posledně uvedený institut je autorizovaným auditorem, který je povinen dodržovat zásady nezávislosti a nestrannosti, a že tento institut „ověřil důkazy a dokumenty“ předané žalobkyní, což se rovněž uvádí ve zprávě SRA, je třeba uvést, že toto prohlášení pochází přímo od jeho autora, který potvrzuje skutečnosti, jež se týkají jej samého, a že toto prohlášení není podepřeno žádným externím důkazem, který by potvrzoval jeho obsah.

160 Vzhledem ke kontextu, v němž byla zpráva SRA vyhotovena, a na základě zásad připomenutých v bodech 153 až 156 výše je třeba důkazní hodnotu této zprávy velmi relativizovat. Tuto zprávu nelze považovat za dostačující k prokázání toho, co je v ní obsaženo, zejména pokud jde o skutečnou existenci a rozsah uváděné újmy. Nanejvýš by mohla být považována za neúplný důkaz, jenž musí být podpořen jinými důkazy.

2) K první složce údajně utrpěné majetkové újmy

161 V rozsahu, v němž se žalobkyně za účelem prokázání první složky údajně utrpěné majetkové újmy opírá o bod 1 zprávy SRA, je třeba připomenout, že jak již bylo uvedeno v bodě 160 výše, tuto zprávu nelze považovat za dostačující k prokázání toho, co je v ní obsaženo, a že musí být podpořena dalšími důkazy.

162 Jedinými přípustnými důkazy, které žalobkyně předložila, jsou dopisy první banky ze dne 6. a 23. srpna 2010, druhé banky ze dne 23. srpna 2010 a 25. dubna 2014 a třetí banky ze dne 28. července 2010 a 22. dubna 2014, jež informují o celkových částkách 89 563,02 eura, 12 853,84 GBP (přibližně 14 396 eur) a 2 126,51 USD (přibližně 1 828 eur), které měla žalobkyně uloženy na účtech v Unii a na které se vztahovala opatření zmrazení finančních prostředků, jež byla vůči žalobkyni přijata s účinkem od 26. července 2010. Tyto dopisy se jeví být základem částek, jež jsou vykázány v první tabulce uvedené v bodě 1 zprávy SRA. Tyto dopisy rovněž potvrzují skutečnost, že žádosti o převod finančních prostředků, jež žalobkyně během léta roku 2010 adresovala uvedeným bankám, byly těmito bankami zamítnuty z důvodu opatření spočívajících ve zmrazení finančních prostředků, jež byla s účinkem od 26. července 2010 přijata vůči žalobkyni.

163 Rada nezpochybňovala částky uváděné v dopisech zmíněných v bodě 161 výše, nýbrž v podstatě tvrdí, že žalobkyně právně dostačujícím způsobem neprokázala, že z těchto částek nevznikal v relevantním období žádný úrokový výnos, ani že by jí byl z těchto částek, pokud by je bylo možné převést do Íránu, připsán v relevantním období 6% roční úrok. Komise rovněž v bodě 11 písm. i) spisu vedlejšího účastníka uvedla, že „přílohy A.12 až A.14 [žaloby] poskytují nahodilý a neúplný přehled okamžitých stavů různých transakcí a zůstatků na účtech“.

164 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že informace obsažené v dopisech zmíněných v bodě 161 výše představují pouhá oznámení, jež pocházejí od dotčených bank. I když tato oznámení vydaly banky, jež samy podléhaly omezujícím opatřením, neztrácejí nicméně veškerou důkazní hodnotu, neboť jsou přesná, odůvodněná a přiměřená. Tato oznámení totiž odkazují na čísla bankovních účtů a na konkrétní a relativně nízké částky ke dni 6. srpna 2010 v případě první banky uvedené v bodě 162 výše, ke dni 20. března 2013 v případě druhé banky uvedené v bodě 162 výše, a ke dni 20. března 2014 v případě třetí banky uvedené v bodě 162 výše. Dále je třeba v určité míře relativizovat argument Komise vycházející z nahodilé povahy uvedených částek, neboť finanční prostředky žalobkyně byly zmrazeny v období od 27. července 2010 do 18. října 2015, tj. do dne, kdy byl název žalobkyně vyňat ze sporných seznamů, a s výjimkou připsání úroků nemohla žádná třetí osoba ani žalobkyně uskutečňovat po přijetí prvních omezujících opatření vůči žalobkyni jakékoli úhrady ve prospěch těchto účtů. Navíc žádosti o převod finančních prostředků, které žalobkyně adresovala druhé a třetí z výše uvedených bank, potvrzují, že částky odpovídající částkám, jež byly uvedeny v březnu 2013 či v březnu 2014, již byly uvedeny na účtech žalobkyně v létě roku 2010.

165 Vzhledem k výše uvedenému však k tomu, aby prohlášení uvedená ve zprávě SRA a dopisy uvedené v bodě 161 výše představovaly dostačující důkazy první složky údajně utrpěné majetkové újmy, měly být podpořeny dalšími důkazy.

166 Tribunál by se totiž mohl ujistit o tom, že během celého relevantního období nedošlo k pohybu finančních prostředků vložených na dotčené bankovní účty a že z těchto finančních prostředků v témže období nebyly připsány žádné úroky, pouze na základě takových důkazů, jako by byly výpisy

z bankovních účtů či smlouvy o vedení bankovních účtů za relevantní období. V dopisech první a třetí banky, jež jsou zmíněny v bodech 162 výše, není uvedena žádná informace o úrocích. Navíc, i když se v dopisu ze dne 25. dubna 2014 od druhé banky, jež je zmíněna v bodě 162 výše, uvádí, že ke dni 20. března 2014 nebyl na účty připsán žádný úrok či tyto úroky byly pouze nepatrné, není v něm upřesněno, od jakého data byly tyto úroky vypočítány. Finanční prostředky vedené na účtech žalobkyně v Unii během relevantního období a informace o případných úrocích získaných z těchto prostředků za téže období byly přitom zásadními informacemi pro ohodnocení první složky údajně utrpěné majetkové újmy.

- 167 Je třeba uvést, že měly být předloženy přípustné důkazy s cílem prokázat, že pokud by finanční prostředky vedené na účtech žalobkyně v Unii během relevantního období mohly být převedeny do Íránu, mohl by z nich být získán roční úrok ve výši 6 %. Dopisy uváděné v bodě 161 výše neobsahují v tomto ohledu žádnou informaci. Skutečnost, že zpráva SRA takovou sazbu, která je označována za „průměrnou roční úrokovou sazbu účtů vedených v cizích měnách“, používá ve druhé tabulce uvedené v bodě 1 uvedené zprávy, není dostačující, neboť tato zpráva sama o sobě nestačí k prokázání svého obsahu.
- 168 Žalobkyně tudíž neunesla důkazní břemeno, jež měla při prokazování první složky údajně utrpěné majetkové újmy odpovídající ztrátě úroků, které by mohla obdržet, pokud by do Íránu převedla a tam zhodnotila finanční prostředky uložené na svých účtech v Unii.
- 169 Za těchto okolností je třeba zamítnout návrh žalobkyně na náhradu údajně utrpěné majetkové újmy, pokud jde o první složku této újmy.

3) Ke druhé složce údajně utrpěné majetkové újmy

- 170 V rozsahu, v němž se žalobkyně za účelem prokázání druhé složky údajně utrpěné majetkové újmy opírá o bod 2 zprávy SRA, je třeba připomenout, že tuto zprávu nelze považovat za dostačující k prokázání toho, co je v ní obsaženo, a že musí být podpořena dalšími důkazy.
- 171 Jedinými přípustnými důkazy, jež v tomto ohledu žalobkyně předložila, jsou výpis z účtu první pojišťovny a zajišťovny, na kterém je uveden celkový zůstatek ve výši 1 053 268,62 eura splatný žalobkyni k 1. dubnu 2014, výzva k úhradě znějící na částku 189 547,60 eura vystavená žalobkyni na adresu uvedené společnosti dne 20. dubna 2009, výpis z účtu v perštině druhé pojišťovny a zajišťovny, výzva k úhradě znějící na částku 265 444,21 eura vystavená žalobkyni dne 5. prosince 2009 a adresovaná posledně uvedené společnosti, výpis z účtu třetí pojišťovny a zajišťovny, na kterém je uveden zůstatek ve výši 1 344 859,30 eura splatný žalobkyni ke dni 30. září 2014, jakož i jeden dopis a elektronické zprávy, které posledně uvedená společnost adresovala žalobkyni, ze dne 25. listopadu 2010 a 2. a 8. října 2012, v nichž se uvádí, že kvůli sankcím, jež byly přijaty vůči žalobkyni, je provedení plateb v její prospěch nemožné či obtížné.
- 172 Rada, podporovaná Komisí, zpochybňuje, že by výzvy k úhradě a výpisy z účtů, jež předložila žalobkyně, stačily k prokázání výše finančních prostředků, jež jí měly povinnost zaplatit tři dotčené pojišťovny a zajišťovny a jejichž platba měla být zmrazena z důvodu sporných aktů. Mimoto má Rada za to, že žalobkyně právně dostačujícím způsobem neprokázala, že z těchto finančních prostředků by během relevantního období získala 6% roční úrok, pokud by mohly být převedeny do Íránu.
- 173 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že výpis z účtu druhé pojišťovny a zajišťovny, jež je zmíněna v bodě 171 výše, není důkazem, který by Tribunál mohl zohlednit, neboť je vyhotoven v perštině a nebyl předložen žádný jeho překlad do jednatého jazyka, tj. do angličtiny. Vzhledem k tomu, že čísla použitá v tomto dokumentu jsou perskými čísly, nelze se s nimi seznámit a porovnat je s čísly uvedenými v písemnostech žalobkyně. Tomuto dokumentu tudíž nelze přiznat jakoukoli důkazní hodnotu.

- 174 Výpisy z účtů první a třetí pojišťovny a zajišťovny, jež jsou uvedené v bodě 171 výše, byly vyhotoveny v případě první z nich dne 1. dubna 2014 a v případě poslední uvedené společnosti dne 30. září 2014, a na základě žádné z informací, jež jsou v nich uvedeny, se nelze ujistit o tom, že se týkají pouze vzájemných pohledávek nebo dluhů mezi každou ze tří pojišťoven a zajišťoven a žalobkyní, jež by vznikly během relevantního období, tj. od 27. října 2010 do 15. listopadu 2013. Je proto třeba konstatovat, že tyto dokumenty nepředstavují dostatečný důkaz o finančních prostředcích splatných uvedenými pojišťovnami a zajišťovnami žalobkyni, jejichž platba měla být zmrazena v důsledku sporných aktů.
- 175 Výzvy k úhradě, které žalobkyně vystavila a adresovala první a druhé pojišťovně a zajišťovně, jež jsou uvedené v bodě 171 výše, pocházejí v případě první z nich ze dne 20. dubna 2009, a v případě druhé z nich ze dne 5. prosince 2009, a vztahují se nutně na pohledávky, jež vznikly před relevantním obdobím, během něhož se projevovaly účinky sporných aktů. Těmito dokumenty tudíž nelze potvrdit finanční prostředky splatné těmito pojišťovnami a zajišťovnami žalobkyni, jejichž platba by byla zmrazena v důsledku sporných aktů.
- 176 Konečně v dopise ani v elektronických zprávách, jež třetí pojišťovna a zajišťovna uvedená v bodě 171 výše adresovala žalobkyni, nejsou uvedeny žádné částky, jež by byly splatné uvedenou společností žalobkyni. Tyto dokumenty proto nemohou potvrdit finanční prostředky splatné touto pojišťovnou a zajišťovnou žalobkyni, jejichž platba byla údajně zmrazena v důsledku sporných aktů.
- 177 Každopádně žádný z dokumentů zmíněných v bodech 173 až 176 výše neobsahuje informace, jež by se týkaly možnosti, kterou měla údajně žalobkyně a která měla spočívat v získání ročního úroku ve výši 6 % z těchto finančních prostředků, kdyby mohly být převedeny do Íránu. Jak již bylo uvedeno v bodě 167 výše, v tomto ohledu přitom ve spisu chybí určité doplňující a přípustné důkazy.
- 178 Žalobkyně tudíž neunesla důkazní břemeno, jež měla při prokazování druhé složky údajně utrpěné majetkové újmy odpovídající ztrátě úroků, které by mohla získat, kdyby obdržela finanční prostředky údajně splatné třemi pojišťovnami a zajišťovnami a tyto prostředky by převedla do Íránu a tam je zhodnotila.
- 179 Za těchto okolností je třeba zamítnout návrh žalobkyně na náhradu údajně utrpěné majetkové újmy, pokud jde o druhou složku této újmy.

4) Ke třetí složce údajně utrpěné majetkové újmy

- 180 V rozsahu, v němž se žalobkyně za účelem prokázání třetí složky údajně utrpěné majetkové újmy opírá o bod 3 zprávy SRA, je třeba připomenout, že tuto zprávu nelze považovat za dostačující k prokázání toho, co je v ní obsaženo, a že musí být podpořena dalšími důkazy.
- 181 Jedinými přípustnými důkazy, jež v tomto ohledu žalobkyně předložila, jsou dobropis znějící na částku 76 187,65 eura, který byl vystaven vůči jedné pojišťovně dne 24. dubna 2010, a interní dopis ze dne 14. dubna 2014 v perštině pocházející od ředitele pro právní a smluvní záležitosti, k němuž byl přiložen neoficiální překlad do jednacího jazyka.
- 182 Rada, podporovaná Komisí, má v podstatě za to, že dokumenty, jež žalobkyně předložila, neprokazují existenci zavedeného a dlouhodobého smluvního vztahu, který by odpovídal částkám, jichž se domáhá.
- 183 V tomto ohledu je třeba uvést, že dobropis, který žalobkyně vystavila vůči jedné pojišťovně, pochází ze dne 20. dubna 2010 a týká se plnění programu cestovního pojištění během období, které předchází relevantnímu období, během něhož se projevovaly účinky sporných aktů. V tomto dokumentu nejsou uvedeny žádné informace o tom, že by tento program cestovního pojištění, jehož se uvedený dokument týká, mohl po uplynutí v něm uvedené doby pojištění pokračovat nebo být obnoven, a to zejména

v průběhu celého relevantního období. Tímto dokumentem tudíž nemůže být potvrzen ušlý zisk, který měl vzniknout žalobkyni kvůli neuzavření pojistných smluv osobní a nákladní dopravy, jež mělo být zapříčiněno omezujícími opatřeními, která byla spornými akty přijata vůči žalobkyni.

- 184 Navíc dopisu ze dne 14. dubna 2014 pocházejícímu od ředitele žalobkyně pro právní a smluvní záležitosti lze přiznat jako takovému pouze nízkou důkazní hodnotu, neboť byl předložen pouze jeho neoficiální překlad a pochází od téže účastnice řízení, jež se jej dovolává na podporu svých vlastních návrhových žádání. Každopádně z neoficiálního překladu tohoto dopisu vyplývá, že „na základě krátkého šetření činí výše újmy utrpěné společností (platby pojistného) kvůli omezujícím opatřením, jež přijala Evropská unie na dobu několika měsíců, 56 601 043 645 [IRR (přibližně 1 132 020 eur)]“. Takové prohlášení je příliš obecné a nepřesné na to, aby na jeho základě bylo možné konstatovat, že žalobkyni během relevantního období skutečně vznikl ušlý zisk z důvodu neuzavření pojistných smluv osobní a nákladní dopravy, jež bylo zapříčiněno přijetím sporných aktů, ve výši částek uváděných v jejich písemnostech.
- 185 Žalobkyně tudíž neunesla důkazní břemeno, jež měla při prokazování třetí složky údajně utrpěné majetkové újmy odpovídající ušlému zisku, který jí měl vzniknout z důvodu neuzavření pojistných smluv osobní a nákladní dopravy.
- 186 Za těchto okolností je třeba zamítnout návrh žalobkyně na náhradu údajně utrpěné majetkové újmy, pokud jde o třetí složku této újmy.
- 187 Aniž by bylo třeba zkoumat podmínku týkající se existence příčinné souvislosti, je proto třeba zamítnout v plném rozsahu návrh na náhradu majetkové újmy formulovaný žalobkyní.
- 188 S ohledem na veškeré předcházející úvahy je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 189 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.
- 190 Podle čl. 138 odst. 1 téhož řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, ponese vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Iran Insurance Company ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. prosince 2018.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	2
II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	4
III. Právní otázky	6
A. K pravomoci Tribunálu	6
B. K přípustnosti žaloby	7
C. K přípustnosti důkazů uvedených v příloze repliky a k návrhu žalobkyně, jímž se domáhala, aby jí bylo povoleno předložit v průběhu řízení další důkazy.	9
D. K věci samé	11
1. K údajné protiprávnosti	12
a) K právním normám, jejichž porušení je uplatňováno	13
b) K otázce, zda právní normy, jejichž porušení je uplatňováno, mají za cíl přiznat práva jednotlivcům.	13
c) K otázce, zda se Rada dopustila dostatečně závažného porušení právních norem, jejichž porušení je uplatňováno	14
2. K tvrzené újmě a příčinné souvislosti mezi protiprávností vytýkaného jednání a touto újmou.	14
a) K údajně utrpěné nemajetkové újmě	15
b) K údajně utrpěné majetkové újmě	18
1) K důkazní hodnotě zprávy SRA oceňující údajně utrpěnou majetkovou újmu	20
2) K první složce údajně utrpěné majetkové újmy	22
3) Ke druhé složce údajně utrpěné majetkové újmy	23
4) Ke třetí složce údajně utrpěné majetkové újmy	24
K nákladům řízení	25